

de supplerende Tillæg, men ellers. Men der maa naturligvis her tilføjes: „jfr. dog § 5, sidste Stykke“, idet vi jo har denne Overgangstid, indenfor hvilken vi foreslaar kun Halvdelen refunderet, nemlig for disse supplerende Tillægs Vedkommende. Jeg vil bede den højtærede Formand om til Nr. 22 at føje dette: „jfr. dog § 5, sidste Stykke.“

Jeg har hermed, saa kort det har været mig muligt, udtalt vor almindelige Opfattelse af Flertallets Ændringsforslag. Jeg skal, ogsaa ganske kort, gøre Rede for de Ændringsforslag, vi stiller fra socialdemokratisk Side til en hel Række Paragraffer. Hovedformalet kan sammenfattes, som vi har gjort det i Betænkningen, i 7 Punkter. Vi foreslaar, at den Ret til Aldersstøtte fra det 60de Aar, som Befolkningen nu har haft i 30 Aar, opretholdes, altsaa at de foreslaaede 65 Aar forandres til 60 Aar. Vi foreslaar at indskrænke de 5 eller 6 Skalaer til 3 Skalaer, men paa en anden Maade end af Flertallet foreslaaet. Til første Skala henfører vi København og de nærmest liggende Kommuner, som i det væsentlige har københavnsk Bebyggelse og Levevilkaar, og dernæst de 3 største Købstæder her i Landet: Aarhus, Aalborg og Odense. Til den anden Skala henfører vi de øvrige Købstæder samt de Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, der 1. Januar havde over 2 000 Indbyggere. Til den tredje Skala henfører vi de øvrige Landkommuner. Den Opstilling, vi har foretaget, kan selvfølgelig diskuteres. Fra radikal Side foreslaar man ogsaa 3 Skalaer, men med en lidt anden Fordeling, idet man der deler Købstæderne i dem med over 20 000 og dem med under 20 000 Indbyggere. Det er noget, som der, hvis der ellers kunde opnaas Enighed, ikke skal blive stor Strid om fra vor Side, det kunde man nok tale sig til Rette om. Vi har ment, at den Deling, vi har foreslaaet, er den mest praktiske med de for Øjeblikket foreliggende Forhold for Øje. Og for disse Skalaers Vedkommende beholder vi de ministerielle Takster, det vil sige de højeste Takster, altsaa Taksterne for København og den højeste Takst for Købstæderne og den højeste Takst for Landkommunerne. Vi gaar altsaa en anden Vej end det ærede Flertal. Vi er paa dette Punkt mere ministerielle end Ministerens særlige Venner her i Tinget, i hvert Fald mere ministerielle i den Retning, som jeg tror inderst inde er Ministerens Sindelag i denne Sag. Der var en Tid i Udvalget, hvor jeg havde haabet paa — og jeg tror ogsaa, Udvalgets afdøde højtærede Formand, Hegelund-Lange, haabede derpaa — at der kunde være stillet Ændringsforslag

fra Regeringens Side, som gjorde en Overenskomst med os fra vor Side, maaske ogsaa fra radikal Side, mulig; det kunde en Tid maaske tegne lidt i den Retning. Desværre viste det sig jo under Forhandlingen, at de Ændringsforslag, der kom, gik i modsat Retning, de fjernede Udsigterne til Overenskomst med os, men førte saa ganske vist til sidst til en Overenskomst med den Side her i Salen og i Udvalget, der har stillet sig mest køligt overfor dette Lovforslag.

Vort tredje Forslag gaar, som jeg allerede kortelig har udtalt, ud paa at give Kommunalbestyrelserne en Ret til Supplerings i de første 10 Aar, indtil 1. Oktober 1932, idet vi stadig mener, at Loven bør træde i Kraft til 1. Oktober; Flertallet foreslaar at udskyde Lovens Ikrafttræden et ½ Aar, men vi mener, det er saa nyttigt og godt at faa dette Princip snarligt gennemført, at vi ikke har haft nogen Interesse i at forandre Ikrafttrædelsesdatoen. Indtil 1. Oktober 1932 foreslaar vi, at Kommunalbestyrelsen skal have Ret til at supplere disse Takster op til, hvad der er nødvendigt. En saadan Overgangstid er nødvendig efter vor Mening. Man har sagt, at de socialdemokratiske Ændringsforslag alligevel ikke gennemfører det nye Princip, det er jo kun faste Minimaltakster med en Ret til Opsupplering. Denne Karakteristik er uberettiget; det er kun for en Overgang af 10 Aar, vi har ment en saadan Ret til Opsupplering nødvendig, og det er sikkert det knappest mulige Tidsrum, som kan sættes. Ogsaa Flertallet foreslaar jo en Overgangstid paa 10 Aar, men ganske vist paa et andet Omraade, af en noget anden Art.

At en Overgangstid og Overgangsbestemmelser er nødvendige, fremgaar bl. a. ogsaa af den meget interessante Statistik, som vi lige i disse Dage har faaet omdelt, fra Statistisk Departement, hvor der gøres Rede for, hvordan den nugældende Aldersdomsunderstøttelseslov har virket i Aaret 1920—1921, det sidste Aar, der overhovedet kan foreligge en Statistik for. Derefter viser det sig, at vi nu er kommet op paa et Antal aldersstøttede af godt 80 000 Hovedpersoner og ca. 20 000 Bipersoner. Vi er oppe paa lidt over 100 000. Ærede Medlemmer forstaar, hvor uhyre vigtigt et Lovforslag det er, vi her behandler, hvor mange Personers Interesser og Velfærd det vedrører, og med hvilken spændt Opmærksomhed dette Lovforslags Behandling ganske sikkert følges ude omkring i det hele Land. Jeg tror, der er faa af de Lovforslag, der har været fremme i denne Sam-